

DZIENNIK URZĘDOWY

WOJEWÓDZTWA ŁÓDZKIEGO

Łódź, dnia 30 grudnia 2015 r.

Poz. 5804

UCHWAŁA NR XIII/67/2015 RADY GMINY KUTNO

z dnia 13 listopada 2015 r.

w sprawie ustanowienia herbu gminy Kutno oraz zasad jego używania

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 13 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j.: Dz. U. z 2015 r. poz. 1515) oraz art. 3 ustawy z dnia 21 grudnia 1978 r. o odznakach i mundurach (Dz. U. Nr 31, poz. 130, z 1998 r. Nr 162, poz. 1126, z 2000 r. Nr 12, poz. 136, Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 123, poz. 1353, z 2009 r. Nr 92, poz. 753, z 2015 r. poz. 1266) uchwała się, co następuje:

§ 1. Ustanawia się herb gminy Kutno według opisu zawartego w § 2 i wzoru stanowiącego załącznik nr 1 do niniejszej uchwały.

§ 2. Herb gminy Kutno stanowi: na tarczy hiszpańskiej w polu błękitnym mur blankowany z czerwonej ce-gły, spoza którego pół lwa złotego, dzierżącego złotą obręcz (Prawdę). Od czoła, na prawo od lwa, lilia naturalna srebrna.

§ 3. 1. Herb, o którym mowa w § 2 stanowi własność gminy Kutno, jest znakiem prawnie chronionym i może być używany wyłącznie w kształcie, proporcjach i kolorach zgodnych ze wzorami graficznymi ustalonymi w niniejszej uchwale.

2. Uzasadnienie zastosowanej symboliki w herbie oraz rys historyczny zawiera załącznik nr 2 do uchwały.

§ 4. 1. Prawo do używania herbu na mocy niniejszej uchwały przysługuje:

- 1) Radzie Gminy i Wójtowi;
- 2) Urzędowi Gminy;
- 3) gminnym jednostkom organizacyjnym;
- 4) innym podmiotom wykonującym w imieniu gminy zadania o charakterze użyteczności publicznej.

2. Wizerunek herbu gminy może być używany przez inne podmioty pod warunkiem uzyskania zgody Wójta Gminy Kutno.

§ 5. 1. Herb gminy Kutno umieszcza się w pomieszczeniach oraz na budynkach będących siedzibą i stanowiących miejsca obrad organów gminy oraz gminnych jednostek organizacyjnych.

2. Herb może być używany w innych miejscach z okazji uroczystości, świąt i rocznic gminnych, państwowych i regionalnych oraz podczas innych imprez promujących gminę.

3. Herb może być zamieszczany na drukach urzędowych Rady Gminy i Wójta oraz na stronach internetowych, których administratorem jest Urząd Gminy Kutno.

§ 6. 1. Herb gminy Kutno może być umieszczany, używany i rozpowszechniany wyłącznie w sposób zapewniający należną mu cześć, powagę i poszanowanie.

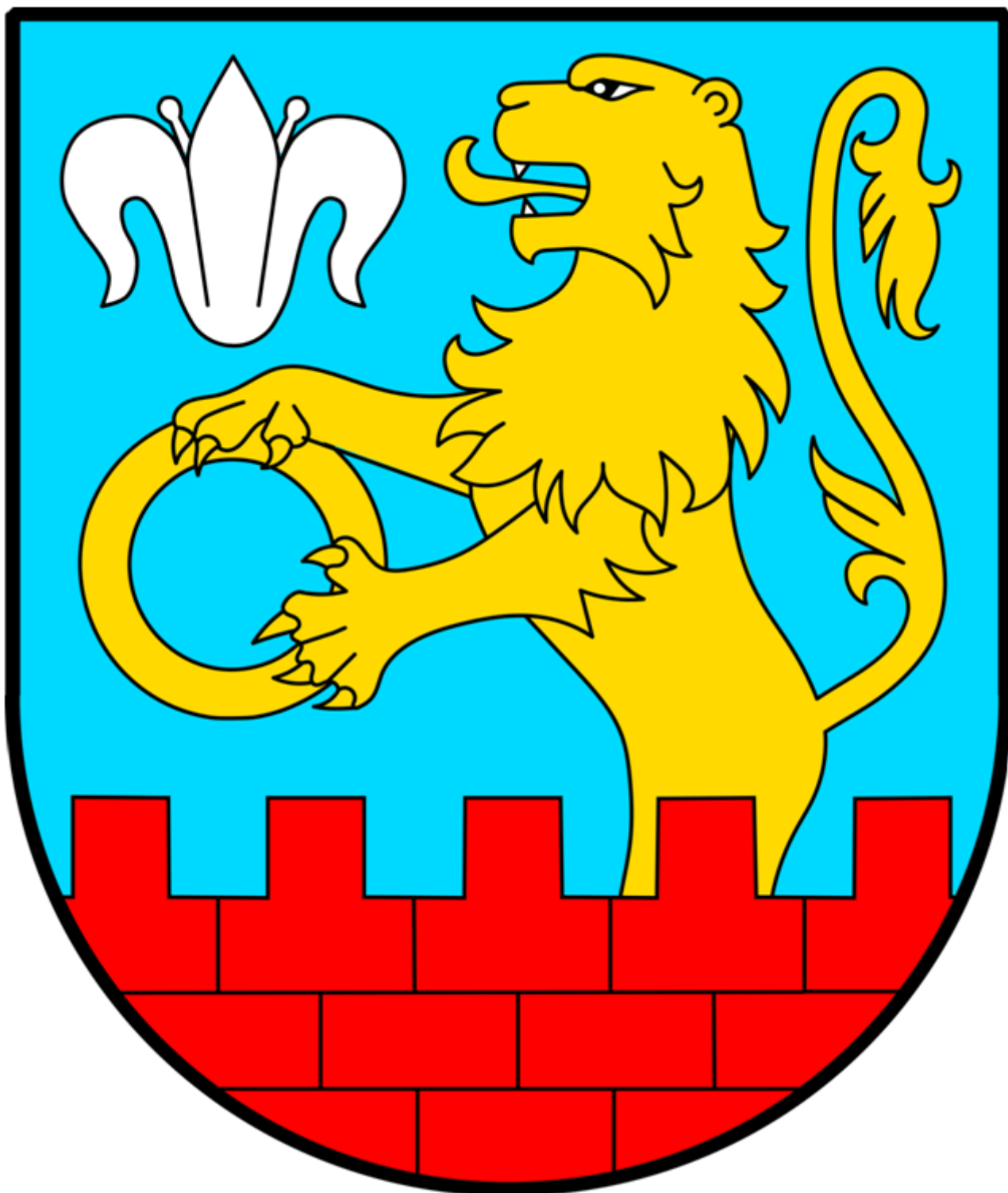
2. Wójt może zakazać używania herbu, jeżeli podmiot używający wykorzystuje go w sposób niezapewniający należytej czci i szacunku albo godzący w powagę i prestiż gminy Kutno.

§ 7. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy.

§ 8. Uchwała wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia jej ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Województwa Łódzkiego.

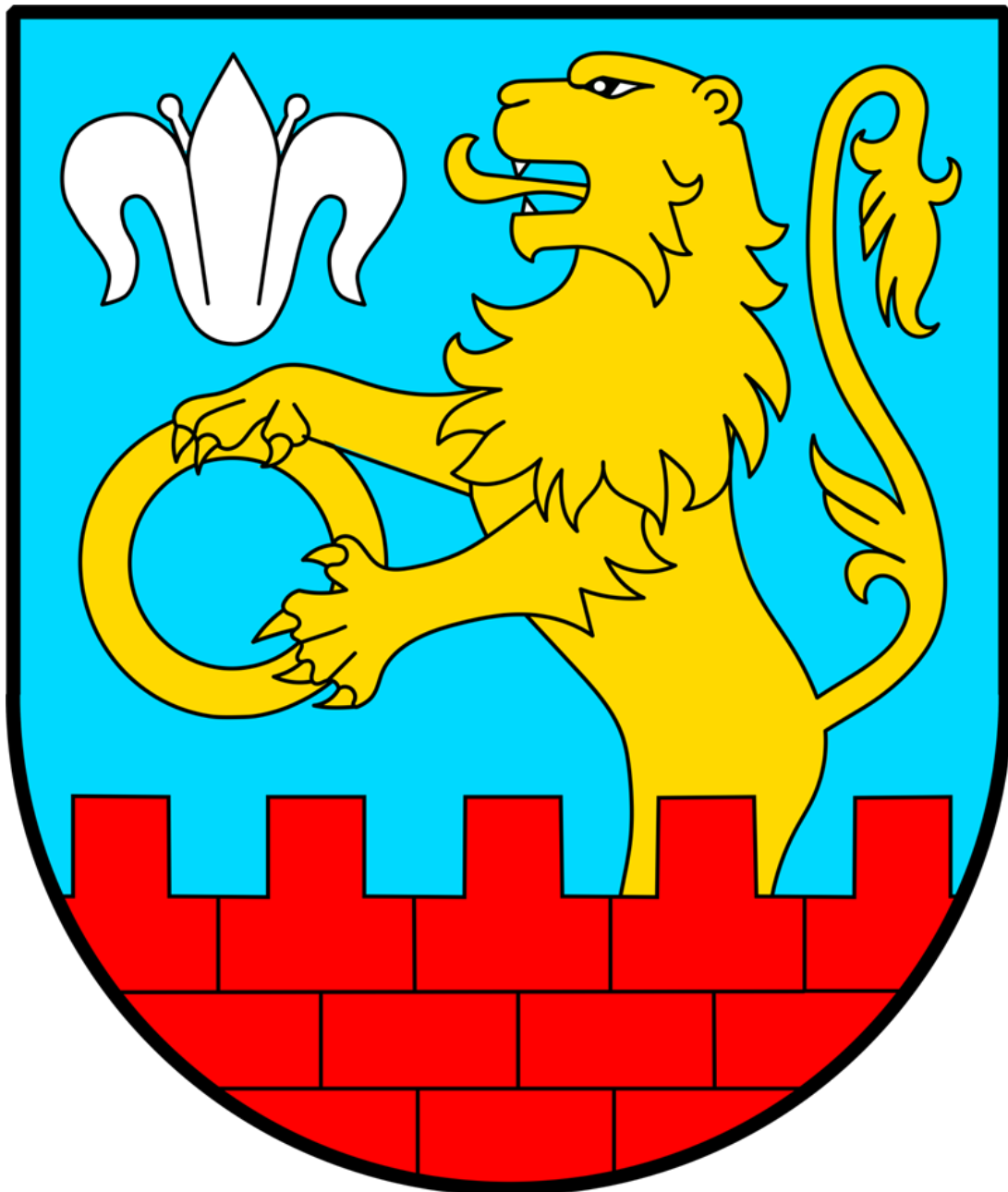
Przewodniczący
Rady Gminy
Dariusz Mroczek

Załącznik nr 1
do uchwały nr XIII/67/2015
Rady Gminy Kutno
z dnia 13 listopada 2015 r.

Załącznik nr 2
do uchwały nr XIII/67/2015
Rady Gminy Kutno
z dnia 13 listopada 2015 r.

UZASADNIENIE HERALDYCZNO-HISTORYCZNE PROJEKTU HERBU GMINY KUTNO

Spis treści:

- Charakterystyka gminy Kutno
- Rys historyczny gminy Kutno
- Tradycje heraldyczne gminy Kutno
- Herb gminy Kutno
- Specyfikacja barw CMYK.

CHARAKTERYSTYKA GMINY KUTNO

Gmina Kutno jest gminą wiejską, położoną w północnej części województwa łódzkiego, w powiecie kutnowskim, wokół miasta Kutno. Siedziba Urzędu Gminy Kutno znajduje się w centrum Kutna, które jest stolicą powiatu kutnowskiego. Gmina Kutno leży w odległości 60 km na północ od głównego ośrodka wojewódzkiego – miasta Łodzi oraz w odległości około 120 km na zachód od Warszawy.

Pod względem administracyjnym gmina Kutno podzielona jest na 31 sołectw i 53 miejscowości. Do miejscowości sołeckich należą: Bielawki, Boża Wola, Byszew, Florek, Gołębiewek Nowy, Gołębiewek Stary, Gołębiew, Grabków, Gnojno, Julinki, Kotliska, Komadzyn, Krzesin. Leszno, Leszczynek, Malina, Marianki, Nowa Wieś, Podczachy, Piwki, Raciborów, Sieciechów, Sieraków, Strzegocin, Stanisławów, Wierzbie, Wroczyńny, Wysoka Wielka, Woźniaków, Żurawieniec.

Całkowita powierzchnia gminy według danych Urzędu Gminy Kutno na 2009 rok wynosiła 12 231 ha (122,31 km²), w tym:

a) powierzchnia użytków rolnych ogółem – 10 495 ha – zawiera:

- grunty orne – 9795 ha,
- sady – 203 ha,
- łąki – 330 ha,
- pastwiska – 117 ha,

b) lasy i grunty leśne – 795 ha,

c) pozostałe grunty i nieużytki – 941 ha.

Gmina Kutno ściśle przylega do miasta Kutno, formując wokół niego swoisty pierścień i razem z nim tworzy Aglomerację Kutnowską. Oprócz miasta Kutno, gmina graniczy z ośmioma gminami: od strony południowej z gminą Witonia oraz z gminą Daszyna (powiat łęczycki), od strony północnej z gminą Strzelce i gminą Łanięta, od strony wschodniej z gminą Krzyżanów i gminą Oporów, natomiast od strony zachodniej z gminą Krośniewice oraz gminą Nowe Ostrowy.¹⁾

¹⁾ Strategia Rozwoju Gminy Kutno, www.bip.gminakutno.pl

Mapa powiatu kutnowskiego²⁾

²⁾ www.osp.org.pl

RYS HISTORYCZNY GMINY KUTNO³⁾

Historia gminy Kutno jest nierozzerwalnie związana z historią miasta Kutno i powiatu kutnowskiego. W swych początkach Kutno i tereny leżące na północ od niego do końca XIII wieku należały do województwa łęczyckiego, a od XIV wieku do ziemi gostynińskiej województwa rawskiego. Łąkoszyn, Kaszewy, Oporów i tereny na wschodzie po Byków i część powiatu brzezińskiego należały do powiatu orłowskiego, który był częścią województwa łęczyckiego. Można przyjąć, że granica między Mazowszem a województwem łęczyckim przebiegała w najbliższej okolicy Kutna, linią Rzeki Ochni. Wynika z tego, że część północna obecnej gminy należała do Mazowsza, a część południowa do województwa łęczyckiego. W 1807 roku, na mocy ustalonej przez Napoleona konstytucji, obszar Księstwa Warszawskiego został podzielony na 6 departamentów, a te dzieliły się na 60 powiatów. Zgromadzenia gminne dla powiatu orłowskiego i łęczyckiego odbywały się na przemian w Łęczycy i w Kutnie. Na czele gminy wiejskiej stał wójt – zwykle dziedzic miejscowej wsi. Na mocy konstytucji Królestwa Polskiego z 1825 roku na terytorium Królestwa utworzono 8 województw. Dzieliły się one na obwody obejmujące dwa powiaty. Obwód gostyniński z siedzibą w Kutnie składał się z powiatu gostynińskiego i części orłowskiego. Gminą kierował wójt wraz z sołtysami. Rady gminne zastąpiono zgromadzeniami gminnymi. W 1849 i 1859 wprowadzono zmiany w ustroju gminnym. Na czele gminy, która liczyła minimum 50 domów stał wójt i rady gminne. Wójtem mógł być płatny urzędnik – dziedzicom odebrano ten urząd. Na podstawie ustawy z 2 marca 1864 na czele gminy stanął wójt – chłop. Przywrócono zebrania gminne. W 1867 roku utworzono powiat kutnowski. W jego skład wchodziły cztery miasta: Kutno, Dąbrowice, Krośnice i Żychlin oraz 12 gmin wiejskich: Błonie, Dąbrowice, Krzyżanówek, Kutno, Mikstał, Oporów, Plecka Dąbrowa, Rdutów, Sójki Wojszyce, Wroczyzny, Żychlin. W 1915 roku łączono po kilka powiatów w jeden. Powiat gostyniński włączono do kutnowskiego.

W niepodległej Polsce powiat kutnowski należał do województwa warszawskiego, a od 1 kwietnia 1939 roku do łódzkiego. W 1939 ustalono nowy podział powiatu kutnowskiego. W jego skład weszło 12 gmin wiejskich: Błonie z siedzibą w Ostrowach (15 gromad), Dąbrowice (10 gromad), Dobrzelin (21 gromad), Krośnice (27 gromad), Krzyżanówek z siedzibą w Krzyżanowie (27 gromad), Kutno (21 gromad), Łanięta (14 gromad), Oporów (19 gromad), Plecka Dąbrowa (18 gromad), Rdutów (17 gromad), Sójki z siedzibą w Strzelcach (28 gromad), Wojszyce (22 gromady). W 1953 roku zmieniono nazwy gmin: Błonie na Ostrowy, Rdutów na Czerwonkę, Sójki na Strzelce, Wojszyce na Bedlno. W 1955 roku wieś Kościuszków wyłączono z gminy Kutno i włączono do miasta Kutno. W 1954 roku gminy powiatu kutnowskiego podzielono na 36 gromad. W następnych latach (1958-1970) zmniejszono ilość gromad. Pod koniec 1972 roku powrócono do gmin jako najniższych jednostek administracyjnych. Z dniem 1 lipca 1975 roku nastąpiła likwidacja powiatów, powiększono natomiast liczbę województw. Gmina Kutno należała do województwa płockiego. Gdy w 1999 roku przywrócono powiaty, powiat kutnowski wraz z gminą Kutno powrócił do województwa łódzkiego.

TRADYCJE HERALDYCZNE GMINY KUTNO

Kucieńscy herbu Ogończyk

Pierwszym znanym protoplastą rodu Kucieńskich był rycerz o imieniu Ogon. Miał on syna Piotra Ogonowicza z Radzikowa. Piotr zasłużył się na przełomie XIII i XIV wieku księciu dobrzyńskiemu Siemowitowi, za co otrzymał liczne nadania dóbr. Syn wspomnianego Piotra Ogonowicza z Radzikowa - Andrzej, pisał się już „z Kutna”. Z tej gałęzi rodu wywodzili się wojewodowie inowrocławscy, łęczycy, rawscy i kasztelanowie.⁴⁾ Z czasem przyjęli nazwisko: Kucieńscy herbu Ogończyk. Znane są pieczęcie z zachowanym herbem, którymi pieczętował się m.in. Mikołaj z Kutna⁵⁾ w latach 1466-1483 – jako wojewoda łęczycki; 1491 – jako starosta wrocławski. Dobra w Kutnie i na terenie obecnej gminy Kutno rodzina Kucieńskich posiadała do 1668 roku.

³⁾ Opracowano na podstawie: H. Lesiak Szlakiem Dworów Regionu Kutnowskiego, Kutno 2006, J. Szymczak, T. Nowak Kutno Poprzez Wieki, Kutno 2011.

⁴⁾ P. Saramonowicz, P. A. Stasiak Kutno, przeszłość i współczesność, Łódź 2012, s.14.

⁵⁾ J. Szymański, Herbarz Średniowiecznego rycerstwa polskiego, s. 205.

Ogończyk – herb Kucińskich⁶⁾

Pieczęć Pawła z Grabowa h. Ogończyk przy dokumencie traktatu toruńskiego z dnia 19 X 1466 roku. W polu pieczęci na tarczy herb Ogończyk, nad tarczą insygnia biskupie: z prawej pastorał, z lewej infuła.⁷⁾

Herb Ogończyk pod nazwą Powąła znalazł się w piętnastowiecznych „Klejnotach Królestwa i rycerstwa polskiego”, przypisywanych wedle histograficznej tradycji Janowi Długoszowi, dziele określanym jako pierwszy polski herbarz.⁸⁾ Obie nazwy (Ogończyk i Powąła) odnoszą się więc do tego samego herbu, a ród Ogończyków-Powwałów do końca średniowiecza stosował te dwa określenia. Dwoistość nazwy rodowej szesnastowieczny heraldyk Bartosz Paprocki tłumaczy podziałem rodu na dwie linie wywodzące się od synów „zdobywcy”

⁶⁾ <http://pl.wikipedia.org>

⁷⁾ <http://www.genealogia.okiem.pl>

⁸⁾ J. Długosz, *Insignia seu Clenodiaregis et regni Poloniae*, wyd. M. Friedberg, Kraków 1931.

herbu i jednocześnie jego protoplasty Piotra z Radzikowa: Piotra Ogona i Andrzeja Powały. Potomkowie Ogona mieli rozrodzić się w Wielkopolsce, a Powały w Małopolsce.⁹⁾

Głogowiec

Wieś, o której pierwsze wzmianki historyczne pojawiły się w średniowieczu, leżała nieopodal traktu drogowego łączącego Kutno z Lubieniem na Kujawach. Miejskowy zespół dworski pochodzi z drugiej połowy XIX w. i jest wpisany do rejestru zabytków od 08.09.1987 r. pod nr 574. Dwór został wybudowany pod koniec XIX w. W latach 30-tych XX w. majątek należał do Ignacego Szebeka¹⁰⁾. Po zakończeniu II Wojny Światowej dwór był użytkowany przez miejscowy PGR. W latach 90-tych pełnił funkcję siedziby Przedsiębiorstwa Rolniczego „Głogus”.

Dwór w Głogowcu¹¹⁾

W głogowieckim parku znajduje się bardzo ciekawy drzewostan z dużą ilością okazałych topól białych, iglicznia trójcierniową, jesionem wyniosłym, orzechem europejskim, topolą późną i wiązami. Spośród wszystkich drzew na uwagę najbardziej zasługuje jednak 600-letni platan klonolistny – najcenniejszy spośród egzotycznych drzew w powiecie kutnowskim. Jest to najstarsze drzewo tego gatunku w Europie. Według dokumentacji Starostwa Powiatowego w Kutnie z 1999 r. wysokość drzewa wynosi 25 metrów, obwód pnia na wysokości 130 cm wynosi 890 cm. Orzeczenia o ustanowieniu drzewa pomnikiem przyrody wydał Wicewojewoda Płocki 4 marca 1982 roku.

⁹⁾ B. Paprocki, Herby rycerstwa polskiego na pięćoro ksiąg rozdzielone, Kraków 1584, s. 410.

¹⁰⁾ H. Lesiak, Wieś i dwór w powiecie kutnowskim, cz.1, s. 70.

¹¹⁾ <http://www.dworypalace.travel.pl>

600-letni platan klonolistny w Głogowcu¹²⁾

Jednym z najbardziej rozpoznawalnych obiektów gminy Kutno, urosłym do rangi symbolu jest Sanktuarium Narodzenia Najświętszej Marii Panny w Głogowcu, które istnieje od 1434 r. Murowany kościół został wybudowany w 1560 r. przez Pawła z Głogowskich, poprzedzał go kościół drewniany, wybudowany przez Jana z Głogowskich (początek XIV w.). We wrześniu 1922 r. zakończono w świątyni prace konserwatorskie, które miały na celu przywrócenie jej pierwotnej świetności. Jest to obiekt gotycko-renesansowy, orientowany, murowany, jednonawowy. Sklepienie kolebkowe, w absydzie konchowe. Portal renesansowy, nad nim kartusz z herbem Głogowskich – Grzymała i datą 1573.¹³⁾

¹²⁾ Fot. Kinga Łuczak.

¹³⁾ H. Lesiak Szlakiem dworów regionu Kutnowskiego, Kutno 2007, s. 60.

Sanktuarium Matki Bożej w Głogowcu¹⁴⁾

Renesansowy portal do świątyni, nad nim kartusz z herbem Grzymała¹⁵⁾

¹⁴⁾ Fot. sanktuarium.glogowiec.pl.

¹⁵⁾ Fot. sanktuarium.glogowiec.pl.

Grzymała - herb Głogowskich¹⁶⁾

W okresie powstania styczniowego oddział Kozaków rozgromił w pobliżu kościoła grupę powstańców – ich mogiła znajduje się na przykościelnym cmentarzu. W pobliskim lesie do dziś istnieje kapliczka, która według ustnej tradycji postawiona została jako wotum przez jednego z powstańców uratowanego z pogromu.

Józef Siekierzyński (proboszcz Parafii w Głogowcu w latach 1904-1913) za wspieranie powstania styczniowego, w 1863 r. w wieku 22 lat, został aresztowany i skazany na 8 lat na Syberii. Spędził tam jednak 39 lat. Po odbyciu kary, zwolniony z zesłania wykonywał posługę w Tworkach k. Pruszkowa, następnie powrócił do Głogowca, przywożąc ze sobą złoty kielich jako wotum od Sybiraków. Zmarł w Głogowcu 11 stycznia 1913 r.¹⁷⁾

W 1926 r. do Głogowca przybył prezydent Ignacy Mościcki.

W latach 1934-40 odbywały się w Głogowcu młodzieżowe zloty Akcji Katolickiej, organizowane przez ks. Czesława Korzeniowskiego. W roku 1940 ks. Korzeniowski został aresztowany przez władze okupacyjne i zginął w Dachau w opinii świętości. Po aresztowaniu ks. Korzeniowskiego kościół w Głogowcu na czas wojny został zamieniony na magazyn. W 1939 r. generał Tadeusz Kutrzeba przebywał ze swoim sztabem wojskowym w Głogowcu na plebanii i w pałacu dworskim, skąd dowodził w tym czasie bitwą nad Bzurą połączonej Armii Poznań - Pomorze.

Prymas Polski kardynał Stefan Wyszyński 14 września 1975 roku dokonał koronacji obrazu Matki Boskiej Głogowieckiej. Koronę ofiarował papież Paweł VI. W latach 1981-1998 kustoszem Sanktuarium był ks. Marian Lipski, kapelan podziemnej Solidarności i wielki patriota. W kwietniu 1983 r. w głogowieckim Sanktuarium Mszę Świętą odprawił Bł. ks. Jerzy Popiełuszko.

7 kwietnia 1985 r. siedmioosobowa grupa NSZZ „Solidarność” i Konfederacji Polski Niepodległej rozpoczęła rotacyjny protest głodowy przeciwko przetrzymywaniu w więzieniach PRL więźniów politycznych. 4 września 1997 r. w Głogowcu przebywał Prezydent RP na uchodźstwie Ryszard Kaczorowski. 7 września 1997 r. wizytę w Sanktuarium złożył prezydent Lech Wałęsa. 14 września 2005 r. odbyły się uroczyste obchody XXX rocznicy koronacji Cudownego Obrazu z udziałem ks. kardynała Józefa Glempa – Prymasa Polski.

¹⁶⁾ <http://.wikipedia.org.pl>

¹⁷⁾ E. Niebelski, Wiosna i jesień trwa tu krótko. Księża zesłańcy 1863 roku w syberyjskiej Tunce. Wudawnictwo KUL, Lublin 2013.

Sanktuarium Matki Bożej w Głogowcu¹⁸⁾

Wizerunek Matki Boskiej Głogowieckiej

Wizerunek Matki Bożej Głogowieckiej jest piękną kopią Obrazu Jasnogórskiego. W 1430 r. Husyci najechali klasztor Paulinów na Jasnej Górze i sprofanowali Cudowny Obraz. Król Władysław Jagiełło nakazał wykonać kopię obrazu, którym jest wizerunek z Głogowca. Obraz był otaczany wielką czcią w Jagiellońskim domu, przekazywano Go zawsze najgodniejszemu dziecku. Droga koneksji ślubnych obraz dotarł do Petersburga. Jeden z Głogowskich w drugiej połowie XVII w. posłując do cara otrzymał obraz w prezencie i umieścił go w głównym ołtarzu kościoła w Głogowcu. Prowadzone od lat starania o koronację Cudownego Obrazu zostały uwieńczone sukcesem. 14 września 1975 r. Prymas Polski kardynał Stefan Wyszyński dokonał koronacji Obrazu Koroną Papieską - darem papieża Pawła VI przy współudziale metropolity poznańskiego arcybiskupa Antoniego Baraniaka i Biskupa Płockiego Bogdana Sikorskiego. Do koronacji doprowadził proboszcz Parafii w Głogowcu w latach 1971-1982 - Stanisław Tomaszewski.

Na 10 rocznicę koronacji obrazu odpowiadając na list ks. Proboszcza Mariana Lipskiego, Ojciec Św. Jan Paweł II przesłał telegram ze specjalnym Błogosławieństwem Apostolskim dla wszystkich pielgrzymów przybywających do Głogowca.

Za przyczyną Matki Bożej Głogowieckiej znane są liczne uzdrowienia i cuda. Jeden z cudów, który został szczegółowo udokumentowany, wydarzył się w latach 90 ubiegłego stulecia, kiedy to jedna z parafianek, matka czworga dzieci, wbrew jakimkolwiek rokowaniom medycznym została cudownie uzdrowiona z choroby nowotworowej.

W parafii znajduje się Księga Cudów, w której jest wiele wpisów dotyczących łask otrzymanych za przyczyną Matki Bożej Głogowieckiej.¹⁹⁾

¹⁸⁾ sanktuarium.glogowiec.pl.

¹⁹⁾ Fot. sanktuarium.glogowiec.pl.

Tablica upamiętniająca koronację Cudownego Obrazu Matki Bożej Głogowieckiej²⁰⁾

Wizerunek Matki Bożej Głogowieckiej²¹⁾

²⁰⁾ Fot. sanktuarium.glogowiec.pl.

²¹⁾ Fot. sanktuarium.glogowiec.pl.

Leszno

Wieś i folwark w powiecie kutnowskim w gminie Kutno.

W 1776 r. Jan Orsetti herbu Złotokłos nabył majątek Leszno za 60 000 zł. Posiadał również sąsiedni Byszew. Po Janie majątek odziedziczyli jego synowie. Józef otrzymał Byszew, Tomasz - Leszno, Władysław - Dobrzelin, a córki: Eustachia (za Józefem Karnkowskim) i Franciszka otrzymały spłaty.

Tomasz Orsetti w 1831 r. wziął w dzierżawę majątek swego kuzyna Macieja Wodzińskiego w Gołębiewie i Raciborowie. Dzierżawił też inne majątki.

Herb Orsettich Złotokłos²²⁾

W 1842 roku Orsetti sprzedał majątek swemu siostrzeńcowi Adolfowi Karnkowskiemu, po którego śmierci w 1872 roku majątek odziedziczyli dwaj synowie: Stanisław i Gustaw Karnkowscy. W 1876 roku Gustaw odsprzedał swą część Stanisławowi. Po śmierci Stanisława i jego żony Jadwigi dzieci odsprzedały majątek Michałowi Ludomirowi Skotnickiemu.

W 1902 Leszno kupił Roman Sławiński, a po jego śmierci majątek przeszedł w ręce jego syna Tadeusza Leona.

Tadeusz Leon Sławiński (1890-1964), absolwent Akademii Rolniczej w Louvain w Belgii, uczestniczył w wojnie polsko-bolszewickiej w 1920 r. Mając własne auto, został szoferem w Sztabie Głównym Wojska Polskiego. Po wojnie poświęcił się rozwojowi gospodarki rolnej i hodowlanej w Lesznie.²³⁾ Wybudował nowy dwór, założył park krajobrazowy i stawy rybne. Brał czynny udział w życiu społecznym i kulturalnym, posiadał zasobną bibliotekę i dużą wiedzę z historii, geografii i heraldyki. Podróżował także po Europie Zachodniej i Afryce. W czasie II wojny światowej wyjechał do Warszawy, a na apel płk. Umiasztowskiego - do Lwowa. Z Leszna został wysiedlony wraz z rodziną w 1940 r. Po wojnie osiadł na stałe w Gdańsku i tam zmarł.

Zespół pałacowo-parkowy pochodzi z przełomu XIX i XX. Całkowita powierzchnia założenia wynosi 7,5 ha w tym wody 1,5 ha. Park i pałac w 1979 r. zostały wpisane do rejestru zabytków. Obecny dwór został zbudowany około 1915 r. w stylu klasycystycznym, poprzedzony podjazdem, posiada okazałą elewację frontową, która zdobi harmonizujący z całością portyk. Trójkątny szczyt wsparty na czterech doryckich kolumnach robi wrażenie monumentalnej budowli.

Majątek w 1945 roku przekształcono w PGR. Obecnie od Agencji Rynku Rolnego dzierżawi go osoba prywatna.

²²⁾ <https://pl.wikipedia.org>

²³⁾ H. Lesiak Szlakiem Dworów Regionu Kutnowskiego, Kutno 2006, s. 76.

Pałac w Lesznie²⁴⁾

Leszczynek

Wieś i folwark w gminie Kutno i parafii Woźniaków. Od końca XVIII wieku do końca XIX wieku w posiadaniu rodziny Górskich - Tomasza oraz jego syna Franciszka i wnuka Franciszka Lucjana.

Majątek Tomasza Górskiego herbu Bożawola składał się ze Strzegocina, Obidówka, Wierzyków, Nowej Wsi, Łąkoszyna, Leszczyńska, Zawad i Piwek. Tym majątkiem obdzielił po połowie dwóch swoich synów.

Na początku XIX wieku Franciszek Górski z rodziną zamieszkiwał w Łąkoszynie, a do jego dóbr należały: Łąkoszyn, Leszczynek, Piwki i Nowa Wieś. Do Leszczyńska przeniósł się w latach 30. XIX wieku. Franciszek Górski syn Tomasza i Praksedy z Małachowskich, podpułkownik Wojsk Polskich, kawaler orderów wojskowych, spłacił rodzeństwo i długi ciążące na majątku.

Na hipotece tych dóbr znajdowały się wysokie zapisy pieniężne na rzecz skoligaconych osób i różnych instytucji kościelnych. Jego żoną była Marianna z Wasilewskich, którą poślubił w 1812 r.²⁵⁾

Po rozwodzie z pierwszą żoną podpułkownik Górski poślubił Martynę z Pągowskich, z którą miał syna Franciszka Lucjana, głuchoniemego, ale umiejącego czytać i pisać.

W czasach Księstwa Warszawskiego Franciszek Górski dosłużył się wysokiej rangi pułkownika, był szefem szwadronu Pułku 10 Huzarów, a następnie Pułku 4 Jazdy Księstwa Warszawskiego. Został odznaczony Krzyżem Wojskowym polskim i francuskim oraz Legią Honorową. Brał udział w wyprawie na Rosję w 1812 r., skąd udało mu się szczęśliwie powrócić. Ze służby wojskowej został zwolniony w czerwcu 1813 r.²⁶⁾

²⁴⁾ <http://www.zabytki-nieruchomosci.com>

²⁵⁾ H. Lesiak Szlakiem Dworów Regionu Kutnowskiego, Kutno 2006, s. 73.

²⁶⁾ S. Łoza, Legia Honorowa w Polsce 1803-0923, Zamość 1923, s.43; B. Gembarzewski, Wojsko Polskie. Księstwo Warszawskie 1807-1814, Warszawa 1905, s.149; R. Kowalczyk, Katastrofa Wielkiej Armii Napoleona w Rosji w 1812 roku, Łódź 2007, s. 304, 343.

Bożawola – herb rodziny Górskich²⁷⁾

Herb Bożawoia.

²⁷⁾ <http://pl.wikipedia.org>.

Wizerunek herbu Górskich według *Herbarza Polskiego* autorstwa Adama Bonieckiego z 1903 r.

W „Herbarzu Polskim” z 1903 roku Adam Boniecki zamieszcza o rodzinie Górskich następującą wzmiankę: „Trzecia linia Bożawola Górskich posiadała w powiecie łęczyckim Strzegocin, a w powiecie gostyńskim Piotrowo i Górki.

Tomasz 1768 r. skarbnik brzeziński, 1771 r. wojski większy orłowski, 1772 r. łowczy, a 1780 r. ostatni członek inowłodzki, żonaty z Praksedą Wilkanowską, miał z niej córkę Benignę, za Dłuskim, pułkownikiem b. wojsk polskich i synów: Antoniego i Franciszka, wylegitymowanych ze szlachectwa w Królestwie 1837 r.

Antoni, dziedzic Strzegocina, z żony Józefy Justyny Małachowskiej, miał syna zmarłego bezżennie i córki: Teresę Dzierzbicką, zm. 1900 r. i Julię 1-o v. za dr. Maurycym Wollfem, 2-o v. za Wodzińskim, a 3-o v. za Maciejem Ordęgą, zmarłą 1881 r.

Franciszek, pułkownik b. wojsk polskich, dziedzic Łąkoszyna i Leszczynka, ożeniony 1-o v. z Maryą Wasilewską, ur. 1791 r., która po rozwodzie z nim poślubiła generała Dziekońskiego i zmarła 1853 r., 2-o v. z Martyną Pągowską.”²⁸⁾

Od herbu rodu Górskich wzięła swą nazwę miejscowość sołecka Boża Wola, która sąsiaduje z Leszczynkiem, leżąca w dawnych granicach majątku Górskich.

Czytając teksty z historii regionu, można natrafić na bardzo interesujące informacje dotyczące pobytu w Leszczynku Józefa Bohdana Zaleskiego, słynnego poety romantycznego, przedstawiciela tzw. ukraińskiej szkoły poetów, przyjaciela Chopina i Mickiewicza. W latach 1822-1830 zajmował się on guwernerą na prowincji. Jako nauczyciel domowy zamieszkał on w domu podpułkownika Górskiego i zajmował się wychowaniem jego syna Franciszka Lucjana.

Józef Tretiak w pracy poświęconej życiu i poezji Józefa Bohdana Zaleskiego tak komentuje pobyt poety u pułkownika Górskiego: „Ten pobyt na wsi po dwuletnim pobycie w gwarnej i ruchliwej stolicy, pomimo oddalenia od przyjaciół warszawskich, pomimo iż hulaszczą młodzież gostyńska [gostynińska] mało odpowiadała nastrojom naszego poety, miał przecież dla niego pewne przyjemne strony i korzystnie oddziaływał na jego talent, pozwalając się skupić, zrozumieć siebie i rozwinąć.”²⁹⁾

Naturalnie samotność i cisza wiejska mogły sprzyjać marzeniom poetycznym Bohdana, jednak największą rolę odegrała twórczość Mickiewicza, która ukazała się na horyzoncie polskim i przez Warszawę, z którą poeta miał częste stosunki, przeniknęła do wiejskiego życia Bohdana.

Mickiewicz zaś uznał w nim największego z poetów słowiańskich. Dał temu wyrazy m.in. w wierszu „Słowiczku mój, a leć, a piej...”³⁰⁾

Zaleski był jednym z pierwszych polskich poetów romantycznych. Debiutował poematem „Duma o Wacławie” w 1819 r. Styl jego poezji Maurycy Mochnacki określa mianem „brylantowego”. W późniejszych lirykach prezentował się jako wcielenie ruskiego wieszczka Bojana, znanego ze staroruskiego poematu „Słowo o wyprawie Igora”. Jego wiersze były pisane rzadko spotykanym w poezji polskiej tzw. sylabotonikiem melicznym, charakteryzującym się bardzo regularnym uporządkowaniem sylab akcentowanych i niezwykle melodyką wiersza. Z tego powodu wiele jego utworów stało się bardzo popularnymi i uzyskało oprawę muzyczną również ze strony wybitnych ówczesnych kompozytorów, m.in. Chopina. Jednak ten typ liryki nie zyskał uznania wielu ówczesnych poetów – Słowacki i Norwid atakowali go za, ich zdaniem, „dziecinne rymy”. Z uznaniem natomiast wyrażał się o nim Adam Mickiewicz, dedykując Zaleskiemu wiersz „Do B...Z.” Przez współczesnych mu był uznawany za „patriarchę poezji polskiej”.³¹⁾

²⁸⁾ A. Boniecki *Herbarz Polski*, Warszawa 1903 r. s. 24.

²⁹⁾ J. Tretiak, *Bohdan Zaleski. Do upadku powstania listopadowego 1802-1831*, Kraków 1911, s. 112.

³⁰⁾ www.okgk.org.pl

³¹⁾ Biogram ze strony wikipedia.org.pl.

Józef Bohdan Zaleski³²⁾

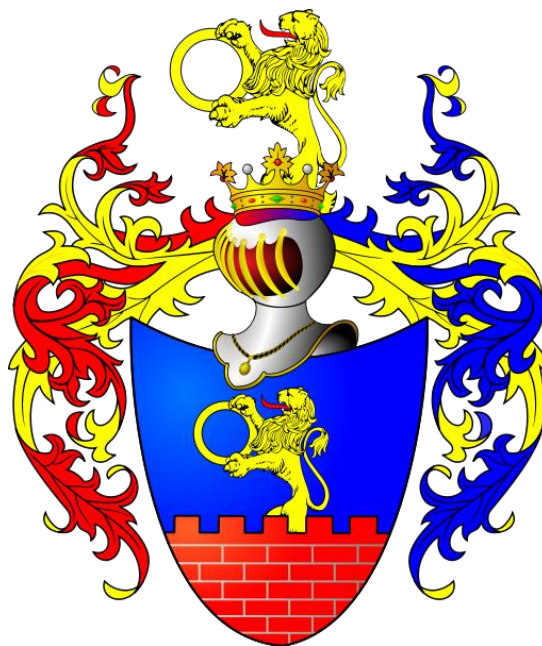
Co do daty pobytu Józefa Bohdana Zaleskiego w Leszczynku informacje są rozbieżne. Na podstawie różnych źródeł przyjmuje się, że mogło to być między 1822 a 1825 rokiem. Mikołaj Mazanowski datuje gona lata 1823-1824: „Przybył Zaleski wraz z Goszczyńskim i Grabowskim do Warszawy w r. 1820. Żaden z nich nie odbywał systematycznych studyów w uniwersytecie jakkolwiek uczęszczali na niektóre wykłady. Zaleski już po dwóch latach pobytu w stolicy podjął się obowiązków nauczyciela domowego i przebywał to pod Kutnem, we wsi Leszczynku, w domu pułkownika Górskiego (w r. 1823—4), to w Płocku (w r. 1825), to w Rawie (w r. 1826 i 1827); to wreszcie w Sochaczewie.”³³⁾

O pochodzeniu poety i herbie, którym się posługiwał, Józef Tretiak pisze: „Rodzina Zaleskich, z której nasz Bohdan pochodził, dopiero w XVIII wieku przeniosła się z okolic nadniemeńskich na Ukrainę. Pieczętowała się ona herbowym znakiem Prawdziców, tj. lwem zza muru wystającym, i trzymającym żelazne koło w łapach, czem odróżniała się od bardzo wielu innych rodzin tegoż nazwiska, których sam Niesiecki wymienia przeszło dwadzieścia.”³⁴⁾

³²⁾ www.chopin.nifc.pl

³³⁾ M. Mazanowski, Józef Bohdan Zaleski, życie i dzieła, zarys biograficzny, Petersburg 1901 r. s. 14.

³⁴⁾ J. Tretiak, Bohdan Zaleski, do upadku powstania listopadowego 1802-1831, życie i poezja, Kraków 1911 r.

Prawdzie – herb rodu Zaleskich³⁵⁾

Za czasów pułkownika Górskiego Folwark Leszczynek posiadał 480 mórg ziemi ornej, 40 mórg łąk, z których zbierano 20 wozów czterokonnych siana, ogród owocowy zajmował 5 mórg 215 prętów, ogród warzywny 13 mórg (kopiarni – 2 morgi, komornice – 1 morgę 150 prętów, czeladzi – 7 mórg, dla dworu 220 prętów i po 150 prętów dla szynkarza, młynarki i kowala).³⁶⁾ Pastwisko 20 morgowe miało za zadanie wykarmić inwentarz żywy, w którego skład wchodziło: 8 koni, 28 wołów, 6 krów, 12 sztuk trzody chlewnej i 700 owiec.

Dwór oddawał dziesięcinę dla łąkoszyńskiego proboszcza w postaci 1 korca i 8 garncy jęczmienia do tego 5 rubli i 40 kopiejek gotówką. Czeladzi dworskiej dwór wypłacał rocznie 381 rubli oraz 15 rubli na sól, 7 rubli na rzepak. Ordynaria: pszenicy – 5 korcy, żyta – 78 korcy, jęczmienia – 47 korcy, owsa – 5 korcy, grochu – 17 korcy, tatarski – 19 korcy, prosa – 2 korce.

W folwarku Leszczynek, oprócz służby dworskiej zatrudnionych było czterech składowników zwanych kopiarnymi, trzy komornice, młynarka i kowal. Tabele prestacyjne z 1846 roku przewidywały dla nich obowiązki i prawa. Jeden z kopiarnych pełnił obowiązki sołtysa i szynkarza. Składownicy otrzymywali składy ziemi, ziemię na ogrody, prawo korzystania z pastwisk i zbierania suchych gałęzi w lesie (bez siekiery). Obowiązkiem kopiarnych była praca na folwarku przez trzy dni w tygodniu, 16 dni do żniwa. Kowal jako robotnik dworski otrzymywał wynagrodzenie w gotówce (zasługi) i w zbożu (ordynaria). Wiatrak dzierżawiono za 45 rubli na rok z obowiązkiem mielenia dworskiego zboża za darmo. Za te prace młynarz otrzymywał 0,5 morgi ogrodu i dwa zagony pod len. Budynki utrzymywał i naprawiał dwór.³⁷⁾

Los niestety nie był łaskawy dla właścicieli Leszczyńska. Czterech synów Franciszka Lucjana Górskiego urodziło się głuchoniemych, dziedzicząc głuchotę po ojcu. Fortuna Górskich rozpadła się, rodzina zniknęła z okolicy, a z majątku zostały resztki. Właścicielem Leszczyńska w 1905 r. został Beniamin Kapelman, a w 1930 r. majątek przeszedł w ręce Eweliny Żychlińskiej.

Zespół dworsko-parkowy w Leszczyńsku zbudowano w stylu późno klasycystycznym w XIX wieku. Dwór to budynek z cegły, otynkowany, boniowany, parterowy z podpiwniczonym skrzydłem, mieszkalnym poddaszem oraz piętrowym ryzalitem pośrodku elewacji frontowej, zwieńczonym trójkątnym szczytem. Ryzalit w kondygnacji parterowej rozczłonkowany plastrami tokańskimi. Dach jest czterospadowy, nad ryzalitem dwuspadowy, nad skrzydłem naczółkowy. W końcu XIX wieku od strony południowej do dworu dobudowano do dworu skrzydło. Powierzchnia całego założenia wynosi 4,27 ha, w tym wody – 0,32 ha.³⁸⁾

³⁵⁾ <http://commons.wikimedia.org>

³⁶⁾ H. Lesiak Szlakiem Dworów Regionu Kutnowskiego, Kutno 2006, s. 73.

³⁷⁾ H. Lesiak Szlakiem Dworów Regionu Kutnowskiego, Kutno 2006, s. 74.

³⁸⁾ T. Gurowska, W. Żeligowska, W. Bittner, Ewidencja parku zabytkowego w Leszczyńsku, gm. Kutno, Warszawa 1990.

Dwór w Leszczynku³⁹⁾Zespół dworsko-parkowy w Leszczynku⁴⁰⁾

W 2012 roku zakończono rewitalizację parku i na podstawie układu kilkunastu drzew odtworzono jego krajobrazowy styl i prawdopodobny wygląd z XIX w. W drzewostanie parkowym zachowało się kilka cennych egzemplarzy starych drzew gatunków rodzimych, z których dwa dęby szypułkowe uznane zostały za pomniki przyrody. Wiek drzewostanu jest bardzo zróżnicowany. Najstarsze egzemplarze to drzewa 200-letnie i 100-letnie. Ciekawy i dobrze zachowany element starego założenia dworsko-parkowego stanowi układ trzech stawów połączonych ciekami. Na środku największego z nich znajduje się wyspa.

³⁹⁾ www.polskiezabytki.pl

⁴⁰⁾ Fot. Michał Łuczak, Ośrodek Kultury Gminy Kutno w Leszczynku.

Staw z wyspą pośrodku – park w Leszczynku⁴¹⁾

Obecnie zespół dworsko–parkowy w Leszczynku jest siedzibą utworzonego w 2008 roku i prężnie działającego Ośrodka Kultury Gminy Kutno. W 2012 roku zakończono rewitalizację zabytkowego parku, a na kolejne lata planowany jest kapitalny remont dworu i pozostałych zabudowań. Po zakończeniu prac remontowych zespół dworsko-parkowy w Leszczynku stanie się wizytówką gminy Kutno. Ośrodek Kultury Gminy Kutno zamierza upamiętnić stosowną tablicą pobyt w Leszczynku poety Józefa Bohdana Zaleskiego.

Ośrodek Kultury Gminy Kutno w Leszczynku od sześciu lat jest współorganizatorem wielkiej ogólnopolskiej imprezy jaką jest Zlot Grup Rekonstrukcyjnych „Odyseja Historyczna”. Każdego roku latem leszczynkowski park staje się świadkiem lekcji żywej historii. Na Zlocie spotykają się w jednym miejscu i czasie grupy rekonstrukcyjne przeróżnych epok. Obok legionistów można spotkać samurajów, Indian, rycerzy oraz żołnierzy z frontów I i II wojny światowej. Ta wyjątkowa mieszanka decyduje o niepowtarzalnym klimacie i kolorystyce imprezy.

Imprezy, która daje okazję członkom grup rekonstrukcyjnych lepiej poznać się nawzajem i stanąć w szranki z przeciwnikami z innych epok, a widzom umożliwi odbycie wyjątkowej podróży w czasie - od starożytności przez średniowiecze do czasów współczesnych.⁴²⁾ W lipcu 2015 roku na „Odysei Historycznej” pojawiło się około 87 grup rekonstrukcji historycznych (około 1000 rekonstruktorów), teren odwiedziło prawie 10 000 osób. Impreza uzyskała nagrodę „Primus Inter Pares” portalu „dobroni.pl” i znalazła się w gronie pięciu najlepszych imprez roku 2014. Organizatorami VI Odsłony Odysei historycznej byli: Stowarzyszenie Historyczne Pułk 37, Ośrodek Kultury Gminy Kutno w Leszczynku oraz Muzeum Regionalne w Kutnie.

Obecnie na terenie założenia dworsko parkowego w Leszczynku znajduje się „Park kulturowy etnograficznego podregionu kutnowskiego, związanego z poetą romantycznym Józefem Bohdanem Zaleskim”. Został on utworzony Uchwałą Nr VI/35/2015 Rady Gminy Kutno z dnia 28 kwietnia 2015 r., po uzyskaniu pozytywnej opinii Łódzkiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków (Postanowienie z dnia 07.04.2015 r., znak: WUOZ-SK-A.5150.36.2015.LL).

„Park kulturowy etnograficznego podregionu kutnowskiego, związanego z poetą romantycznym Józefem Bohdanem Zaleskim” utworzono w celu ochrony krajobrazu kulturowego oraz zachowania wyróżniającego się krajobrazowo terenu z zabytkami nieruchomymi charakterystycznymi dla miejscowej tradycji budowlanej i osadniczej.

⁴¹⁾ Fot. Michał Łuczak, Ośrodek Kultury Gminy Kutno w Leszczynku.

⁴²⁾ <http://www.odysejahistoryczna.org.pl/>

Odyseja Historyczna – Leszczynek 2014⁴³⁾

Odyseja Historyczna – Leszczynek 2014⁴⁴⁾

⁴³⁾ Fot. Michał Łuczak www.okgk.org.pl

⁴⁴⁾ Fot. Michał Łuczak www.okgk.org.pl

Rekonstrukcja bitwy nad Bzurą – Odyseja Historyczna 2014⁴⁵⁾

Odyseja Historyczna – Leszczynek 2015⁴⁶⁾

⁴⁵⁾ Fot. Michał Łuczak www.okgk.org.pl

VI ZLOT GRUP REKONSTRUKCJI HISTORYCZNYCH ODYSEJA VI HISTORYCZNA

www.pulk37.org
www.odysejahistoryczna.org.pl

KUTNO LESZCZYNEK AKT VI 17-19.07.2015

Piątek 17.07.2015
Plac Marszałka J. Piłsudskiego, KUTNO, wstęp wolny

16:00 Parada Grup Rekonstrukcji Historycznych z Placu Wolności na Plac Piłsudskiego.
16:45 Oficjalne otwarcie VI Zlotu GRH Odyseja Historyczna i powitanie gości oraz uczestników zlotu.
16:30 Prezentacja wojska polskiego z 1939 roku. Pokaz uzbrojenia, wyszkolenie, umundurowanie.
17:00 Prezentacja rycerzy konnych w zbrojach płytowych z okresu XV i XVI wieku. Rys historyczny turniejów konnych, prezentacja uczestników turnieju. Omówienie uzbrojenia i wyposażenia rycerza konnego.
17:30 Policja Państwowa na rowerach - GRH III Okręgu Policji Państwowej - Komisariat w Radomiu.
18:00 Prezentacja 14 Pułku Strzelców Syberyjskich z Przasnysza.
18:30 Wójwie i wikingowie – pokaz walki.

LESZCZYNEK, gmina KUTNO
Dzieci do lat 12 - wstęp wolny. Bilet w formie opaski - 6 zł od osoby (ważny przez jeden dzień). Zerwana opaska traci ważność!
Teren zlotu zamknięty dla zwiedzających po godz. 23:00

20:30 Koncert zespołu Stefa mocnych Wiatrów oraz zespołu The Freeborn Brothers.

Sobota 18.07.2015
LESZCZYNEK, gmina KUTNO
Dzieci do lat 12 - wstęp wolny. Bilet w formie opaski - 6 zł od osoby (ważny przez jeden dzień). Zerwana opaska traci ważność!
Kasa czynna do godziny 22:00. Teren zlotu otwarty dla zwiedzających do zakończenia koncertu.

10:00 Otwarcie VI Zlotu GRH Odyseja Historyczna.
10:00 - 15:00 Turniej łuczniczy - I etap.
10:00 - 15:00 Średniowieczne warsztaty kulinarne dla dzieci - IX-XIw., gry i zabawy sprawnościowe oraz techniki rozpalania ognisk.
11:00 - 13:00 Kapela podwórkowa Witaszewiacy.
11:00 Pokaz dynamiczny sprzętu ciężkiego.
11:30 Pokaz Policji Państwowej na rowerach - Grupa Rekonstrukcji Historycznej III Okręgu Policji Państwowej - Komisariat w Radomiu.
12:00 Wczesnośredniowieczne zmagania wojów.

13:00 Inscenizacja historyczna: 17 Wrzesień 1939 - obrona twierdzy brzeskiej.
14:00 Średniowieczny Konny Turniej Rycerski XV - XVIw., zbieranie pierścieni kopią, najazd kopią na metalowe tarczki i pojedynki na kopie - tzw. „kruszenie”.
15:00 Epoka Napoleonowa - Pokaz musztry, działaczyńców, pobór rekruta, szkolenie, powołania w szeregi 2 Pułku Piechoty Księstwa Warszawskiego i Artylerii Piechoty Księstwa Warszawskiego.
16:00 Wczesnośredniowieczne obrzędy codzienne.
16:30 Konny pokaz husarski.
17:30 Prezentacja samolotu - replika dwupłatowca z czasów I Wojny Światowej - Nieuport 11.
18:00 Inscenizacja historyczna - Bitwa o Konungahęł - wyprawa przeciwko norweskiemu miastu portowemu podjęta w 1135 roku przez Pomorzanie pod wodzą księcia Racibora I.
19:00 Artyleria na przełomie wieków - pokaz artyleryjski.
21:30 Nocna inscenizacja historyczna: Niemcy 1944, walki na froncie zachodnim.
22:00 Koncert zespołu Forteca oraz Mike Gowin.

Niedziela 19.07.2015
LESZCZYNEK, gmina KUTNO
Dzieci do lat 12 - wstęp wolny. Bilet w formie opaski - 6 zł od osoby (ważny przez jeden dzień). Zerwana opaska traci ważność!

10:00 Otwarcie terenu dla zwiedzających.
10:00 Msza święta - połowa.
10:00 - 15:00 Turniej łuczniczy - II etap - finałowy.
10:00 - 14:00 Średniowieczne warsztaty kulinarne dla dzieci - IX-XIw.
10:00 - 14:00 Kapela podwórkowa Witaszewiacy.
11:00 Średniowieczny Konny Turniej Rycerski XV - XVIw. - bohater konny, ścinanie kapusty mieczem, „saracen”.
12:00 Inscenizacja historyczna: Hradistavy, Czechy, wspólny atak Brygady Świętokrzyskiej i 2 Dywizji Piechoty USA na kwaterę główną niemieckiej XIII Armii.
13:00 Turniej wojów - bitwy o mosty.
14:00 Konny pokaz husarski.
14:30 Pokaz dynamiczny czolgów.
15:00 Oficjalne zakończenie VI Zlotu Odyseja Historyczna. Rozdanie nagród.

Z powodu dynamiki imprezy organizator zastrzega sobie możliwość wprowadzenia zmian w programie.

Zadanie publiczne realizowane przy wsparciu finansowym Miasta Kutno oraz Województwa Łódzkiego.

Plakat z programem Odysei Historycznej z 2015 r.⁴⁷⁾46) Fot. Michał Łuczak www.okgk.org.pl47) www.odysejahistoryczna.org.pl

HERB GMINY KUTNO

Projektując herb, chcielibyśmy nawiązać do dwóch miejsc, znajdujących się na terenie gminy Kutno, które są dla nas i dla mieszkańców szczególnie ważne. Są to Leszczynek i Głogowiec.

Komisja Heraldyczna w uzasadnieniu sugerowała, aby przy projektowaniu herbu odnieść się do stosunków własnościowych, jednak żadna rodzina mieszkająca na terenie gminy Kutno nie odegrała znaczącej roli dla społeczeństwa, ani nie można jej przypisać konkretnych zasług. Tak jak pisaliśmy wcześniej, właściciele często się zmieniali, a majątki przechodziły z rąk do rąk, dlatego też nie chcemy, aby stosunki własnościowe były podstawą doboru godła.

Wszystkie dworki i założenia dworsko-parkowe leżące na terenie gminy Kutno według źródeł historycznych powstały między połową XVIII wieku, a początkiem XX wieku. Nie ma żadnych wzmianek na temat wcześniejszych stosunków własnościowych. Prawdopodobnie przed połową XVIII wieku znajdowały się tam nieużytki bądź pola uprawne, których właściciele zamieszkiwali w mieście Kutnie. Z kilku mniejszych dworców po wojnie pozostały ruiny (np. w Wysokiej Wielkiej), w miejscu dawnego dworku w Komadzynie stoi obecnie Strażnica OSP, która została zbudowana na jego fundamentach. Niewiele też wiadomo o właścicielach. Z tego powodu nie jest możliwe przeprowadzenie bardziej pogłębionego studium.

Obecnie nasza gmina jest kojarzona właśnie z prężnie działającym Ośrodkiem Kultury Gminy Kutno w Leszczyнку i utworzonym tam „Parkiem kulturowym etnograficznego podregionu kutnowskiego związanego z poetą romantycznym Józefem Bohdanem Zaleskim”, gdzie kultywuje się pamięć o poecie, podtrzymuje się tradycje i zapoznaje mieszkańców gminy z historią. Żadna Gmina w naszym powiecie nie może się pochwalić tym, że w jej „progach” gościł tak znamienity poeta, dlatego też ważne jest dla nas, aby symbolem naszej gminy było godło herbowe Józefa Bohdana Zaleskiego.

Z Nim chcemy być kojarzeni.

Gmina nasza słynie także z sanktuarium Matki Bożej w Głogowcu. Jest to najstarszy zabytek na terenie gminy Kutno. Zjeżdżają się tam pielgrzymi z całej Polski. Ta średniowieczna budowla słynie nie tylko z Cudownego Obrazu Matki Bożej, ale przede wszystkim z tego, że była świadkiem wielu okoliczności historycznych, gościła wielu wybitnych Polaków, pełniła też różne funkcje na przestrzeni wieków.

Bardzo nam zależy, aby herb gminy Kutno łączył te dwa wyjątkowe dla nas miejsca. Nie wyobrażamy sobie, aby inne symbole mogły się na nim znaleźć. One mówią o tym, co jest dla nas najważniejsze, z czego jesteśmy znani, dumni i czym jako gmina chcemy się pochwalić innym.

Sięgnięcie do herbu miasta Kutna wydaje się być złym i zbyt prostym pomysłem, ponieważ nawiązuje on do ziemi kutnowskiej jako całości oraz do właścicieli miasta, a herb gminy Kutno powinien ukazywać jej własną, odrębną historię.

Herb miasta Kutno⁴⁸⁾

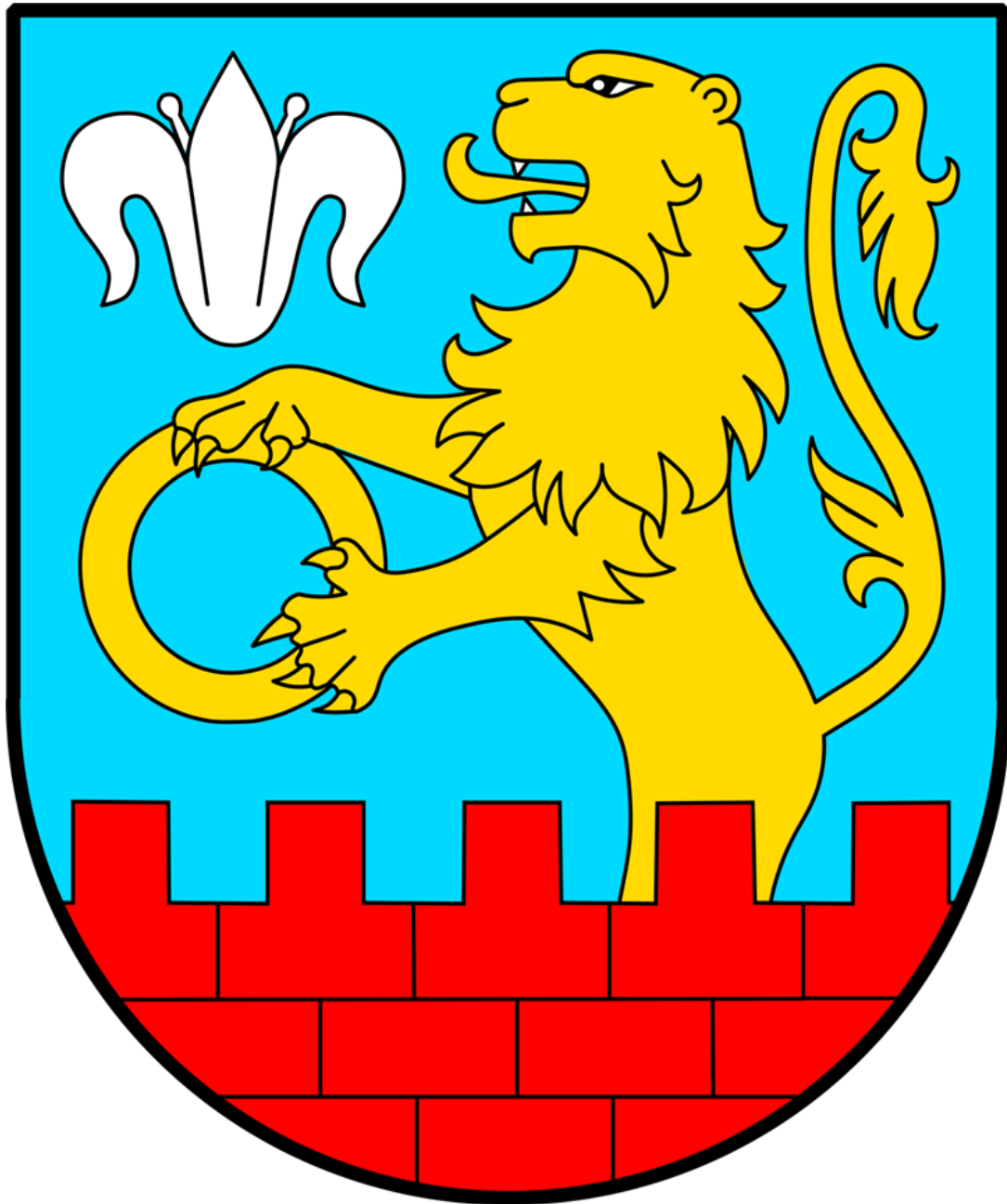
W związku z powyższym proponowany herb gminy Kutno umieszczony na tarczy hiszpańskiej przedstawia:

W polu błękitnym mur blankowany z czerwonej cegły, spoza którego pół lwa złotego dzierżącego złotą obręcz (Prawdę). Od czoła, na prawo od lwa, lilia naturalna srebrna.

W naszym projekcie herbu nawiążemy do głogowieckiego Sanktuarium, umieszczając z prawej strony tarczy lilię naturalną będącą symbolem Najświętszej Marii Panny. Lilia jest dla naszego regionu bardzo ważnym znakiem heraldycznym. Ciekawostką jest, że pojawiła się po raz pierwszy w Polsce w 1378 roku na pieczęci Dobiesława Sówki z Gulczewa (również herbu „Prawdzie”), biskupa płockiego.

Herb swym układem nawiązuje do herbu rodu Zaleskich „Prawdzie”. Przedstawienie lwa w herbie jest jedynym akcentem odnoszącym się do położenia geograficznego gminy Kutno. Jego wizerunek nawiązuje bowiem do wizerunku lwa w herbie miasta Kutna. Obok lwa umieszczono lilię naturalną srebrną.

⁴⁸⁾ <http://www.um.kutno.pl>.

SPECYFIKACJA BARW CMYK

Błękitny - C: 100%, M: 15%, Y: 0%, K: 0%,

Czerwony - C: 0%, M: 100%, Y: 100%, K: 0%,

Złoty (żółty) - C: 0%, M: 15%, Y: 100%, K: 0%,

Srebrny (biały) - C: 0%, M: 0%, Y: 0%, K: 0%,

Czarny - C: 0%, M: 0%, Y: 0%, K: 100%.